

№27/34/—2.УП—1976

МЕНСК

АБ УСІМ, ШТО БАЛІЦЬ

ТОЛЬКІ ГУТАРКА ХОДЗІЦЬ ТАКАЯ...

Я. КУПАЛА

~~Г У Т А Р К А~~

~~Х А Т Ы Н Ь~~

Хатынь
"Нася"
"Ст. Беларусь"

Хатынь—не толькі боль сардэчны
Народу нашага й зямлі.
Яна й наш торны шлях спрадвечны,
Якім пакутна мы ішлі.

Хатынь пры нашым нараджэнні
Была ўжо нам, як д"ябла дар,
І ўжо адгэтуль без збавення
Паліў хатынскі нас пажар.

У час Рагвалода і Рагнеды,
~~У час~~ ^{у час} бязлітаснай разні
Усе—князі і нашы і смерды—
У хатынскім гінулі агні.

Хатыняў лютыя паходні
На наша гора і наш звод
Няслі нам з поўначы і з поўдня,
Няслі нам захад і усход.

Найбольш адборныя грамілы
У наш край ішлі у розны час
І рабавалі, і палілі,
І выразалі яны нас.

Касцёлы, цэрквы раздзіралі
 Надвое воблік наш жывы
 І так па частках нас цягалі
 І да Варшавы й да Масквы.

Па прагнасці сваёй натуры,
 Намёртва згробшы ў кішчоры,
 Палілі нас, каб драць сем скураў,
 У п'яным чалзе карчмары.

Нас і ў фашысцкіх душагубках,
 І у канцлагерах НК,
 І ў дэфензых пастарунках
 Хатынскі чорны лёс чакаў.

Што скоро мы бяследна згінем,
 Крычалі нам з усіх старон,
 І быў адвечны звон Хатыні
 Для нас, як пахавальны звон.

О не, хатынская навала
 Нас не мінула, бо цяпер
 Уся Беларусь Хатынню стала,
 І зноў царыць знішчэння звер.

Ужо падвялі нам ўсё для зводу,
 І не пакажашаў болей ты,
 Што нам не робіцца на шкоду
 І што нам толькі не Хатынь.

Хіба у школах і ўстановах
 Хатынскім дымам не смярдзіць?
 Усё—душы, песні нашы, мова,
 Наш гонар, слава—ў іх гарыць.

Што ж сіла чорная не спаліць,
 То перамеле, ператрэ.
 І выкіне з сябе нас памяць,
 І забыццё нас прыбярэ.

О не, Я веру ў моц народу;
 Здалее ён і гэты ^{у нас} шлях.
 Тады мінецца назаўсёды
 Пакутны наш хатынскі шлях.

~~Сямен Белару~~